

den Vej, Landstinget er gaaet, og Landstinget har i den Retning ubetinget og uden Tvivl forbedret Regeringsforslaget. Det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen) havde med Hensyn til Sikkerhedsfonden den særlige lille Ting at foreslaa — han regnede den heller ikke selv for noget stort —, at for de Selskaber, der ikke udbetaler Bonus, skulde en Henlæggelse til Sikkerhedsfonden ikke være nødvendig. Skønt jeg ikke er nogen Ynder af Skuffesystemer, vil jeg i alt Fald foretrække under de Omstændigheder, at man gør noget lignende, som en af Landstingets Ordførere har sagt, nemlig at indføre en Udbyttefond. Det er et Skuffesystem, som jeg ikke holder af; men hellere end at indsætte den Regel, som det ærede Medlem fra Stubbekøbing foreslog, vil jeg foreslaa at oprette denne nye særlige Fond.

Jeg kommer saa til Forholdet til Statsanstalten. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) optog den særlige Side af Sagen, som er rigtig, og som jeg anerkender, nemlig at Folk — det gælder f. Eks. Læger —, der ikke nogen Sinde har tænkt sig at komme ind paa Embedsvejen, indtræder i en Embedsstilling i en ældre Alder. Ubilligheden ved det har i visse Forhold og i visse Tilfælde vist sig overmaade grelt. Deres Livsforsikring i et privat Selskab, som har været opretholdt til Punkt og Prikke i mange Aar, maa opløses til Tab for dem, og derefter maa de tegne ny Livsforsikring i Statsanstalten, og den maa tegnes til en uforholdsmæssig høj Præmie paa Grund af deres Alder; ja, der har endogsaa været et Tilfælde, hvor en Mand har afslaaet at modtage et saadant Embede; det er opløst af det ærede Medlem fra Frederiksberg, jeg vidste det ikke i Forvejen, men det gør Forholdet endnu grellere. Dette er naturligvis alligevel kun Sidetilfælde. Det principielle derimod er Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten, fordi den driver en Anstalt, har Ret til at binde nogen til Forsikring i denne Anstalt, saa længe den ikke har overtaget Forsikringen som Monopol; og det har jeg allerede udtalt som min principielle Anskuelse: Den Ret har den ikke. Paa den anden Side — og det er derfor, jeg tager det op her — har Statsanstalten det berettigede Krav ikke at faa som Pligt at overtage alle de daarlige Liv til en oven i Købet ringere Præmie, medens alle de gode Liv bliver udenfor og gaar over til de private Selskaber. Og dernæst har Befolkningen det Krav, at Statsanstaltens Præmier, som i Øjeblikket er ganske smaa, ikke kommer til at stige

paa Grund af den Ændring, der sker i Forsikringsforholdet til de private Selskaber. Og der vil jeg sige til det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), at det er jo en beundringsværdig Maade, man er kommet ud over det paa for Arbejdernes Vedkommende, ved at Arbejdernes Livsforsikringselskab har dannet sig saaledes, at man kan kalde det et Agentur af Statsanstalten. Det er en fremkommelig Vej, som er aldeles udmærket, hvorved ingen Præmier bliver forhøjede til Skade for Befolkningen, hvorved ingen Pligt bliver paalagt noget enkelt Menneske til Skade for hans egen Selvbestemmelse. Ved Afvejelsen af dette Forhold mellem Statsanstalten og de private Selskaber mener jeg imidlertid, man maa kunne standse omtrent dér, hvor det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen) standsede; jeg synes ogsaa, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) antydede noget lignende, nemlig at indføre en Art Karenstid. Den eneste Garanti, Statsanstalten nemlig kan kræve, er den Garanti, som ligger i, at Forsikringen ikke er tegnet i det private Selskab lige op under Udnævnelsen; hvis der er gaaet en passende Tid imellem Tegningen og Udnævnelsen, saa at man kan se, at de ikke staar i umiddelbar Forbindelse med hinanden, mener jeg, at Statsanstalten ikke kan have noget Krav paa at faa Forsikringen opløst eller rettere en ny Forsikring tegnet i Statsanstalten. Jeg mener ogsaa, at et Aar er for lidt som Karenstid, jeg mener, at Karenstiden maa kunne forlænges.

Saa er der endelig for mit Vedkommende kun en Ting endnu at omtale, og det er Kvoteoverdragelserne. Efter min Mening er det fuldkommen rigtigt, at Kvoteoverdragelse ved Starten af et Selskab forhindres. For øvrigt er jeg ikke nogen Beundrer af det af den højtærede Indenrigsminister indførte med Hensyn til Forbudet, og jeg er i det væsentlige enig med det ærede Medlem fra Stubbekøbing i, at det var den stærke Bundthed, som Loven af 1904 indførte, der drev enkelte af Selskaberne ud i Kvoteoverdragelser, der muligvis atter for nogle af disse ikke har været fordelagtige. Men saaledes som den højtærede Indenrigsminister opstillede det — udover Startudgifterne, som jeg altsaa er ganske enig med ham i —, nemlig at Kvoteoverdragelse kun skulde være tilladelig i de Tilfælde, hvor det var paa Grund af Insolvens, var det efter min Mening fuldstændig uacceptabelt. Saaledes som Landstinget nu har formuleret det,